

Vergankelijkheid

‘Alles...’ Zwak, bijna onherkenbaar is zijn stem. Een fluistering in de schaars verlichte kamer. Zijn blik zoekt de mijne, de bruine ogen moe, alsof het leven er al uit is verdwenen.

Zonder het oogcontact te verbreken schuif ik mijn stoel dichterbij.

‘Alles,’ begint hij opnieuw. ‘Zoon, echtgenoot...’ Hij slikt geëmotioneerd. ‘Weduw... naar. Vader.’

Zijn hand, broos en gerimpeld, zoekt me. Langzaam draait hij zijn handpalm naar boven. Ik leg de mijne erin. Hij heeft de kracht niet om zijn vingers om mijn hand te vouwen en blijft roerloos liggen.

‘Opa. Trots,’ verzucht hij.

Tranen wellen op in mijn ogen. Ik schuif nog dichterbij, sluit mijn beide handen om die van hem en houd hem vast.

‘Muzikant,’ klinkt het moeizaam. ‘Eigen... wijs.’

Een sniklach ontsnapt. ‘Ja, opa, dat zeker.’ Ik wil hem niet loslaten, en neem dan ook niet de moeite om een eenzame traan op mijn wang weg te vegen.

‘Streber. Kranten... jongen.’ Hij krijgt een dromerige blik in zijn ogen en even denk ik dat hij gaat, maar dan is hij er weer.

‘Boeken...’ Gedurende een kort moment sluit hij zijn ogen, voordat ze moeizaam opengaan en hij zijn hoofd iets opzij draait.

‘Boekenwurm,’ fluister ik, want ja, dat is hij. Zijn bed staat in zijn geliefde studeerkamer, met planken die bijna bezwijken onder de hoeveelheid boeken die hij in zijn leven heeft vergaard en verslonden.

‘Stu... dent.’

Ik volg zijn blik naar de kast die gevuld is met vakliteratuur.

‘Arts.’

Mijn adem stekt en ik verstijf licht, wil het volgende woord niet horen.

‘Patiënt.’

Nu zijn het mijn ogen die dichtvallen, en ik strijk met mijn duim over zijn tere huid.

Flarden van bitterzoete herinneringen strijden om voorrang om gezien te worden. Zo veel, maar nog altijd te weinig.

‘Ik ben... alles... geweest.’